

רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים

יצא לאור בתאריך:
ד' אדר א' תשע"א

פרשה:
תצוה

כותרת:

מה ה"רינגטון" בעבודת ה' שלנו?

פרוייקט בחסות "משרד השלוחים"

הדברים על אחריות הכותב בלבד

פרשת תצוה

מה ה"רינגטון" בעבודת ה' שלנו?

לפעמים, באמצע התפילה בימות החול אני שומע לפתע את המנגינה של "הבה נגילה" בוקעת ועולה מתוך כיסו של אחד המתפללים ... אני מנחם את עצמי במחשבה שלכל הפחות מדובר במכשיר שנמצא בבעלותו של יהודי גאה שלא מתבייש להסתיר את יהדותו, ובכל פעם שהטלפון שלו מצלצל כולם יודעים שמדובר ביהודי.

יש כאלו שטוענים שה "רינגטון" מעיד במידה רבה על האדם שבחר אותו ; אדם שיש לו רינגטון שמח - משמע שהוא אדם אופטימי ושמח . לעומת זאת רינגטון רציני ועצוב מעיד כי ייתכן שהאדם הזה שרוי מעט בדיכאון והוא זקוק לחיבוק. אם הרינגטון הוא בקול גבוה סימן שהאדם הזה מתברך בביטחון עצמי רב , והוא מוכן לחלוק את השיחה האישית שלו עם כל הסובבים אותו. ולהיפך, אם הרינגטון הוא שקט במיוחד , יתכן שזה מראה על אדם שאצלו הכל מתנהל בחשאי ובסודיות, אפילו צלצול טלפון רגיל.

אדם שמחליף את הרינגטון לעיתים קרובות מדי , יתכן שהדבר מעיד על חוסר יציבות נפשית . כל שבוע הוא עסוק בפרוייקט אחר . לאידך, מי שלעולם אינו מחליף את הרינגטון שלו הוא מן הסתם יצור די משעמם ויבש . זה שהרינגטון שלו משמיע את קולה של בתו הקטנה שצועקת אבא אבא, הוא בודאי איש משפחה מסור (מתוך "הכפר של הרבי").

גם בפרשתנו אנו לומדים על "רינגטון".

השבוע אנחנו קוראים על בנין המשכן עם כל הפרטים המסתעפים מכך . נשאלת השאלה , לכאורה איך כל הענין הזה הוא רלוונטי לחיי היום- יום שלנו בשנת 2011 כשאין לנו לא בית מקדש ולא אפשרות להקריב קרבנות? באה תורת החסידות ומבארת, שגם היום כשאין לנו את בית המקדש ביכולתנו לקיים את הציווי של "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - "בתוך כל אחד ואחת מישראל". כלומר, כל יהודי מצווה להפוך את הבית שלו לבית המקדש.

בבית המקדש היו כמה חפצים עיקריים:

המנורה - בכל לילה ה דליקו נרות בבית המקדש . אומר המדרש : " הנרות הללו אינן בטלין לעולם" (רמב"ן ר"פ בהעלותך), וגם לאחר חורבן בית המקדש כאשר אשה יהודיה מדליקה נרות שבת בביתה, היא ממשיכה למעשה את המסורת של הדלקת המנורה בבית המקדש.

השולחן - בבית המקדש היה מונח על השולחן דרך קבע "לחם הפנים". השולחן מזכיר לנו את שולחן שבת. כשיהודי יושב עם כל בני המשפחה בשולחן שבת , ובנוסף לזה גם מזמין אורחים כדי לחלוק איתם את סעודת השבת , הוא ממשיך למעשה את אותו רעיון של השולחן שהיה מונח בבית המקדש.

הארון - זהו החפץ החשוב והמשמעותי ביותר שהיה בבית ה מקדש ובו היו מונחים לוחות הברית, שזה בעצם התורה, עשרת הדברות. גם היום כשיהודי מחזיק בביתו ארון ספרים יהודי שיש בו חומש וסידור ושאר ספרי היסוד היהודיים - הרי שיש אצלו בבית מעין ארון הקודש שהיה בבית המקדש . אותם עשרת הדברות שהיו כתובים על לוחות הברית - כתובים בתוך החומש שמונח אצלו בארון הביתי.

בבית המקדש היו מקריבים בכל יום את קרבן התמיד , קרבן אחד בבוקר וקרבן אחד בערב . בזמן שבית המקדש היה קיים היו הכהנים בירושלים מקריבים את הקרבנות בשם כל עם ישראל. אולם אחרי שנחרב בית המקדש - הכל עבר למגרש האישי שלנו.

היום שאין לנו קרבנות אומרים חזו "ל"תפלות כנגד קרבנות תקנום" . בימינו כל בית יהודי צריך להיות בית המקדש, וכל יהודי הוא הכהן בעצמו שמוטל עליו להקריב את הקרבנות. ולכן כל אחד מאתנו מתפלל תפלת שחרית שהיא כנגד "תמיד של שחר", ותפלת מנחה שהיא כנגד "תמיד של בין הערביים". וכמו שבבית המקדש היו מקריבים בשבת ובחג "קרבן מוסף" - גם אנו מתפללים תפלת מוסף בכל שבת וחג.

לפני שהכהן נכנס לבית המקדש כדי להקריב קרבנות הוא היה מחוייב לעשות הכנות מסויימות. ראשית הוא היה צריך לקדש את ידיו ורגליו , הוא היה צריך ליטול ידיים בכיור שעמד בכניסה לבית המקדש . גם היום ההלכה היא שלפני התפילה "צריכים אנחנו להתקדש בקדושתו ליטול ידינו מן הכל כדי לעבוד עבודתו ולשרתו כמו כהן שהיה מקדש ידיו מן הכיור בכל יום קודם עבודתו" (שוע"ר הל' נט"י מהדו"ב ד, א).

הכהן לפני כניסתו לבית המקדש היה צריך ללבוש בגדים מיוחדים "בגדי כהונה". לכהנים היו 'מדים' מיוחדים שרק איתם היה מותר להם לשרת בבית המקדש . לכהן הדיוט היו ארבעה בגדים שאותם הוא היה צריך ללבוש, ואילו לכהן גדול היו שמונה בגדים שאותם הוא היה חייב ללבוש בטרם יבוא אל הקודש.

היום שהתפלה היא במקום קורבנות , ההלכה קובעת שצריך להיות לאדם בגדים מיוחדים לתפלה: "התפלה היא במקום קרבן ... וראוי שיהיה לו מלבושים נאים מיוחדים לתפלה כמו בגדי כהונה" (שוע"ר הל' תפלה צ"ח, ד). ולכן חסידים נוהגים ללבוש בגדים מיוחדים לתפלה כפי שהכהן גדול היה לובש , כובע, מעיל, אבנט, שכל זה נועד כדי להדמות לכהן הגדול בשעת עבודתו הקדושה.

כאן אנו מגיעים ל "רינגטון" של פרשת השבוע תצוה . אנחנו קוראים בפרשת השבוע שבשולי מעילו של הכהן הגדול היו תלויים פעמונים ורמונים. מדוע? כדי שיהיה "ונשמע קולו בבואו אל הקודש" (שמות כח, לה). כשהכהן הגדול היה מגיע לבית המקדש הפעמונים היו מצלצלים תוך כדי הליכתו. מסתבר שגם לכהן הגדול היה "רינגטון" מיוחד משלו... מדוע באמת היו צריכים את הפעמונים הללו? מסביר הרמב"ן שכמו שלפני שנכנסים אל המלך דופקים בדלת ומבקשים רשות להכנס אליו, כך גם הכהן הגדול טרם שנכנס אל הקודש עליו להשמיע קול ולבקש רשות להכנס.

נשאלת השאלה, כיצד אנו מקיימים היום את החלק הזה בעבודת האדם האישית שלנו ? איך אנו יכולים לקיים את ה "ונשמע קולו בבואו אל הקודש", או: מהו ה "רינגטון" בעבודת ה' הפרטית של כל אדם?

על הפסוק "מעיל צדקה יעטני", מסביר הרבי שהפעמונים והרימונים שהיו בשולי מעילו של הכהן הגדול מסמלים את מצות הצדקה (ד"ה 'שוש אשיש' תשל"ה, ספר המאמרים תשל"ד-ה עמ' 483).

ההלכה קובעת שיהודי לפני התפילה צריך לתת צדקה, "טוב ליתן צדקה קודם התפילה שנאמר אני בצדק אחזה פניך" (שוע"ר ה' תפלה צ"ב, י). לפני שיהודי בא "לחזות" ולהתבונן בפניו של הקב"ה, לפני שהוא מגיע לפגישה היומית אתו, עליו לקיים את דברי דוד המלך "אני בצדק אחזה פניך" - הוא קודם נותן צדקה. מדוע? הואיל וכל ענין התפלה הוא "בקשת צרכיו" והרי כל אחד יודע שלא מגיע לו כלום, בסך הכל הוא עומד כעני בפתח ומבקש מהקב"ה שיתן לו "צדקה", חסד חיים. ולכן הדרך הטובה ביותר לקבל צדקה מידי הקב"ה היא רק כאשר אנחנו מקדימים ונותנים צדקה לאדם אחר, ואז יש לנו את היכולת לבוא ולבקש שה' יעניק לנו בבחינת "מדה כנגד מדה".

ויש לומר שכשיהודי זורק כמה מטבעות לתוך קופת הצדקה לפני התפילה, והמטבעות הללו משמיעים רעש, הרי זה כמו רעש הפעמונים שהיו תלויים בשולי המעיל של הכהן הגדול. זהו ה"רינגטון" שלנו, זוהי הדפיקה בדלת ובקשת הרשות שלנו לפני שאנו נכנסים אל הקודש.

פרוייקט בחסות "משרד השלוחים"

הדברים על אחריות הכותב בלבד